

'Kinderen horen niet in een isoleercel'

Probleemkinderen opsluiten tussen vier muren met slechts een matras moet niet meer nodig zijn. Dat zegt jeugdpsychiater Arien Storm (38) van Accare. Zij is dan ook apertrots dat de jongeren van haar behandelcentrum nog nauwelijks in de isoleercel terecht komen. "Het is inhumaan en bijna altijd een zwaktebod."

HET VERHAAL VAN DONDERDAG

Door Anita Pepping

ROLDE ■ Als een jongere binnen haar crisisafdeling enorm in de war is; zelfmoordneigingen heeft, psychotisch is of zich agressief gedraagt naar medebewoners of medewerkers werd deze tot een aantal jaren geleden meteen opgesloten. Om de schade te beperken, heette dat. "Die houding was gelukkig al een beetje aan het veranderen toen ik drie jaar geleden binnenkwam", weet Arien Storm. "Nu weten we dat er ook andere benaderingen mogelijk zijn. Sterker nog; die werken veel beter."

Het viel Arien bij het betreden van de jeugdpsychiatrie op dat er gruwelijk veel regels bestonden. "Iedereen moest gelijk naar bed, alle aanstekers moesten ingeleverd worden, iedereen moest met bestek eten. Allemaal regeltjes waar je steeds weer ruzie over kon maken. Het waren allemaal bommetjes onder een goede relatie tussen de behandelaar en de cliënt. Die zouden nodig zijn omdat onze cliënten allemaal gelijk behandeld moeten worden, omdat ze het anders niet snappen. Onzin en niet waar. Voor alle duidelijkheid ben ik er niet voor om alle regels weg te doen, maar een kritische blik op de hoeveelheid en welke regel voor wie geschikt is, was gewenst."

Arien benaderde de vaak licht verstandelijk gehandicapte jongeren meteen op een totaal andere manier. Soms tot ongenoegen van haar collega's. "Hoe kun je die jongen nu vertrouwen om alleen buiten een sigaret te laten roken? Straks gaat hij er vandoor. Je moet hem niet vertrouwen, zeiden ze dan tegen me. Maar ik had een goed gesprek met de jongen gehad en hem gevraagd hoe ik hem kon helpen en hem ook voorgesteld wat wij moesten doen als hij boos wordt. En vlak voordat hij een sigaret ging roken, vroeg ik hem of ik hem kon vertrouwen. Hij zei 'ja' en kwam na zijn sigaret meteen weer bij me zitten."

Ze noemt zichzelf met een grote grijs een idealist. "Maar ik ben er oprecht van overtuigd dat als je onze doelgroep minder regels oplegt en gewoon meer vragen stelt over hoe te helpen, er een betere samenwerking ontstaat." En dat was een groot gemis binnen de psychiatrische instelling. "We gingen er als behandelaars te veel van uit dat het wel weer mis zou gaan. Als een kind in de isoleercel zat, moest het met de rug tegen de muur gaan staan als wij binnen-

Arien Storms: "Als een kind in de isoleercel zat, moest het met de rug tegen de muur gaan staan als wij binnenkwamen."

Foto: DvhN/Kees van de Veen

kwamen. Uit angst voor de veiligheid. Het riep meteen weer onnodige strijd op. Ik begreep het wel, maar het heeft me altijd ernstig tegen gestaan."

Als hoofd van crisisafdeling Intermezzo in Rolde heeft ze nu te maken met open, gesloten en kortdurende behandelingen van cliënten. "We koersen steeds vaker aan op 'terug naar huis'. Door een andere benadering zijn ze eerder klaar om terug te gaan naar de maatschappij en kennen we dus

ook minder wachtlijsten. Helaas horen we over collega-instellingen nog steeds dat het stampvol regels zit: vast rustmoment zus of omgangsvorm zo. Jammer genoeg hanteren ze daar nog regelmatig de isoleercel."

Het liefst wil de jeugdpsychiater de isoleercel helemaal verbannen. "Dat is mijn streven, maar misschien is het bij de moeilijkste groep jongeren lastig. Toch blijft het een kwestie van creatief zoeken naar oplossingen. De grootste

vraag aan de hulpverlener blijft: 'Durf je het aan?' Ik hoop dat iedereen tot het uiterste gaat, want door vertrouwen in en samenwer-

■ FORSE DALING

Het gebruik van de isoleercel in de jeugdpsychiatrische klinieken van De Ruyterstee en 't Ruige Veld (Accare) is de afgelopen paar jaar met 90 procent gedaald. Dit is het resultaat van deelname aan het landelijke GGZ-project Dwang en drang dat gisteren tijdens een symposium in Assen werd afgesloten. Dit project is een paar jaar geleden opgezet, omdat patiënten in de Nederlandse psychiatrie veel meer dan in andere landen tijdelijk werden afgezonderd.

king met de jongere kom je ergens. Het is onze taak om alles uit de kast te halen ter voorkoming van plaatsing in een isoleercel."